

Raskompendium för Maremmano Abruzzese

Detta kompendium är sammanställt av styrelsen för Maremmano Abruzzese Sällskapet till Svenska Bergs- och Herdehundsklubbens domarkonferens i Nyköping 1-2 okt 2016.

Raskompendium	1
Bakgrund / Ändamål	4
Historik	4
Arbetsätt	5
Helhetsintryck	8
Viktiga måttförhållanden	8
Uppförande / karaktär	10
Huvud	10
Skallparti	12
Stop	12
Nostryffel	14
Nosparti	14
Läppar	16
Käkar / tänder	16
Kinder	16
Ögon	16
Öron	18
Hals	18
Kropp	18
Överlinje	18
Manke	20
Rygg	20
Ländparti	20
Kors	20
Bröstkorg	20
Underlinje/buk	22
Svans	22

Extremiteter, framställ	22
Skulderblad	22
Överarm	24
Armbåge	24
Underarm	24
Handlov	24
Mellanhand	24
Framtassar	24
Bakställ	26
Lår	26
Knäled	26
Underben	26
Has/Hasled	26
Mellanfot	26
Baktassar	26
Rörelser	28
Hud	28
Päls / pälsstruktur	28
Färg	28
Storlek / vikt	30
Fel	30
Nota Bene	30
Testiklar	30
Fyra huvudpunkter	31

Bakgrund/ Ändamål

Standard:

Maremmano abruzzese är en mycket gammal fårväktarras, som härstammar från herdehundar, vilka ännu idag används i Abruzzerna, där fåraveln fortfarande blomstrar, samt från herdehundar som tidigare fanns i Maremmaområdets Toscana och Lazio.

Med förflyttningar av fårjordar från en region till en annan började, i synnerhet efter 1860-talet, en naturlig korsning mellan de nämnda regionernas herdehundar.

Historik:

Rasens exakta ursprung är som hos övriga fårväktare höljt i dunkel. Detta trots att både Aristoteles och Xanyhenon, grekiska författare för mer än 2000 år sedan, refererade till en vakthund hos herdarna och placerade ursprunget i Asien. Båda utser Indien som hemland för flockvaktarna, men det finns mycket som pekar på att Tibet var flockvaktarnas ursprungsland och att den Tibetanska Mastiffen är ursprungsrasen för flockvaktarna.

De första bevisen för de vita fårväktarna kom ca 50 år f.Kr. med Marcus Terentius Varro i hans bok om jordbruk, där han ger en beskrivning av en fårväktare hos herdarna som passar nästan perfekt på en Maremmano Abruzzese av i dag. Denna kunnige författare placerar den vita fårväktaren under den tiden i Italien, Spanien och Grekland samt ger en fullständig beskrivning av hundens arbetssätt.

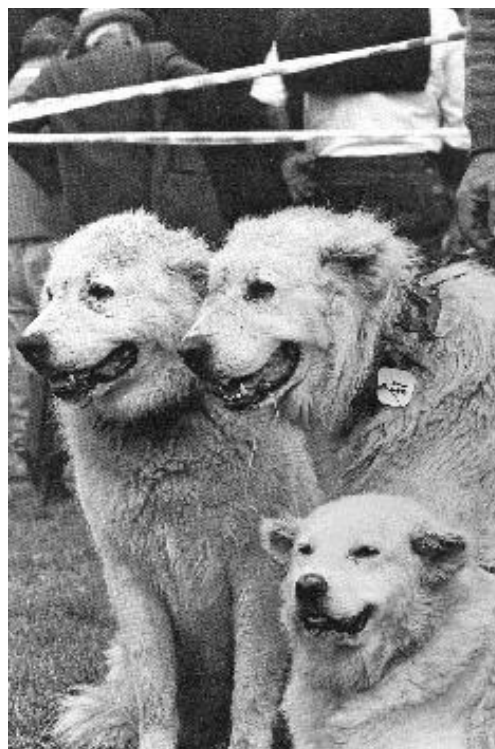
Några hundra år efter Varro kom en annan latinsk författare, Lucas Julius Moderatus Columella. Också han skrev om jordbruk och gav en liknande beskrivning av de vita fårhundarna.

En engelsk tidskrift från 1833, "The Penny Magazine" ger en mer modern beskrivning av rasen. Författaren som reste runt i Italien beskriver denna fårväktare som otrolig vildsint och skarp.

Den traditionella fårskötseln verkar vara lika gammal som Italien självt. Abruzzo-området omfattar de högsta bergstopparna i bergskedjan Apenninerna och många är över 2000 meter och några nästan 3000 meter höga. Ett sådant bergslandskap med dess steniga mark och höga platåer, gynnar naturligtvis beteshållning snarare än jordbruk. Detsamma gäller för motsatsen, Latium med Maremmaslätterna, som innan den dikades ut på 1950-talet användes som betesmark för får, nöt och häst. Faktum är att fårvallningen har hållits i mycket stor skala i dessa områden åtminstone sedan romartiden.

Innan sista världskriget betade över en miljon får i dessa områden. En sådan urgammal och högt utvecklad ekonomi baserat på får innebär naturligtvis förekomst av utmärkta fårhundar. De nödvändiga egenskaperna för denna hund är hårdhet för att leva i det öppna landskapet året om och styrka och modet att jaga bort vargar, tjuvar och björnar.

Fårskötseln har alltid varit av nomadisk karaktär med vinterbete på slätterna Tavoliere och Campagna di Roma och sommarbete på bergsplatåerna i Abruzzi. Genom årtusende har förflyttningar skett på samma bergsvägar med hjälp av hedar och hundar, medan transporter idag sker med hjälp av lastbil.

I Abruzzobergen har varg och björn alltid funnits och gör så än idag, vilket har borgat för att Maremmano Abruzzese fortfarande i mycket stor utsträckning används som den fårväktare den alltid varit och på detta sätt bevarats fram till våra dagar. Det har också inneburit att kennlarnas påverkan på rasen inte haft den förödande konsekvens på förvandling som det inneburit för så många andra raser. Nästan helt orörd har den kunnat bevaras fram till våra dagar, vilket gör rasen helt unik.

Arbetsätt

Fårhjordarna har som sagt sedan urminnes tider tillbringat somrarna på betesmarkerna på bergsplatåerna i Abruzzo och på hösten förs de ner till vinterbetena på norra Apulia (Tavoliere) på östkusten eller till Latium (Campagna di Roma) på Italiens västkust.

En bra Maremmano Abruzzese skall vara modig, stark och oberoende. Modig att attackera vargar, tjuvar och björnar. Stark för att klara av livet i det öppna landskapet och oberoende för att klara av jobbet utan herdens hjälp. Banden som håller ihop herde och hund är mer utav samarbete än blind lydnad, men anses inte som en olägenhet, för hundarna har en inneboende kapacitet för att göra sitt jobb.

En hjord består av 400 till 500 får och till denna hör då cirka 4 hundar. För perfekt samarbete skall dessa ha vuxit ihop tillsammans och vara av båda könen. Hundarnas grundläggande beteende är att de aldrig lämnar fåren, varken under dagen eller under natten, även om herden är borta under många timmar.

De ses vanligen alldeles intill hjorden och uppträder på ett slött, nästan sömnigt sätt. Detta uppförande har utvecklats under många århundraden utav knappt leverne, energin skall bara användas i absoluta nödvändiga situationer. Hundar och får känner varandra väl och medan de förra håller främmande får borta, vill de senare skygga för en främmande hund. Om ett får blir efter, väntar hundarna på det, tills det hunnit ifatt. På det hela taget är emellertid Maremmano Abruzzese hundarnas jobb nästan uteslutande att vakta och på detta är han oöverträffad. Att närma sig hjorden på dagen är en förlamande erfarenhet, för man anfalls våldsamt, fastän orörlig ställning vanligtvis hejdar angreppet. Naturligtvis är det att sätta livet på spel att handla lömskt eller komma på natten.

Tikar är bättre vaktposter för deras vekare sinne gör dem oroligare, vilket håller dem vakna. Hanarna, mer medveten om sin styrka, är mer avslappnade och ofta dåliga. Så när man närmar sig en isolerad fålla, är det tikarna man ser, redan skällande och några stående. Plötsligt visar sig hanarna. Som om de uppstått ur jorden. Frammanade av tikarna, granskar de mot vänster och höger med sträckt nacke och öronen framåt, bröstet ut och svansen högt. När de ser inkräktarna, brister de ut i ylanden, raggen av långt hår nedanför ryggraden reses och ger dom ett fruktansvärda olycksbådande utseende. De cirklar snabbt runt främlingen, dansar spänt och från par meter håll gör de en rush in för attack, med ögon smala som springor, bakåtlagda öron och svansen infälld upp under magen.

Maremmano Abruzzeses huvudfiende är vargen. Genom århundraden har en märklig ekologisk situation bildats i centrala och södra Italien, där vargens invanda byte är fåret. Italien har varit tätt befolkat sedan lång tid och fram till industrialiseringen var praktiskt taget alla områden fria för lantlig exploatering i dess varierande former. Vargens naturliga byte är de större gräsätarna såsom rådjur, kronhjort, dovhjort och dessa blev inte så mycket utjagade som bortmotade från landskapet utav de väldiga kreaturs hjordarna som invaderade varje äng och skogsområde. På grund av detta måste vargen övergå att leva på tamboskap, speciellt får och ändra sin jaktteknik. När vargen försöker stjäla ett får, närmar den sig försiktigt fårfällan, hållande sig noggrant i motvind. När natten faller på och herden gått till vila, väntar vargen tålmodigt i närheten. Då stillheten råder, rör

den sig likt en skugga fram till fällan, krypande på bröstet och så störtar den in i flocken och griper sitt offer. Vargen dödar inte fåret genast, utan avlägsnar sig med det levande, genom att hålla det i nacken och på så sätt undvika att bära på en död vikt. Vid det laget kan vargen naturligtvis inte längre gömma sig för hundarna vars tillvägagångssätt är att förvirra vargen genom att anfalla från alla håll och få den att släppa sitt byte. Endast fullvuxna hundar har modet att ta itu med sådan fiende, medan tikar och unghundar skäller våldsamt på kort avstånd. Vargen förblir på defensiven endast intresserad av att komma iväg med sitt byte, men den är tvingad att parera attackerna från hundarna. Hundarna försöker att ramma den med bröstet och kasta omkull den, för att riva upp den blottställda buken. Vargen, å sin sida har en annan taktik biter mot huvud och hals.

Herdarna, som väl känner till vargen sätt, kuperar sina hundar öron tätt intill hjässan och placerar järnhalsband fullt av stora utstående spikar runt deras halsar. Öronen kuperas när hundarna är

Vreccale (spikhalsband)

mycket unga och en underlig sed är att de kapade snibbarna grillas och ges till samma valp för att ytterligare stärka dess karaktär. Med kuperade öron och skyddad hals har fårhunden fördel, för vargen kan inte hålla stånd för de otaliga attackerna. Herdarna säger den första sammandrabbningen med en varg lämnar ett sådant starkt intryck i ung fårhunds sinne, att han aldrig mer kan sova lugnt på natten. En del av Maremmano Abruzzese träning är att rusa ursinnigt runt fällan vid skriket "Lupo"! "Lupo"! och på så sätt att avskräcka alla eventuella attacker. Det är för att kunna skilja på varg och hund som Herdarna föredrar vita fårväktare

Ibland försöker en björn i Abruzzobergen att variera sin diet med fårkött. Men de raggiga väktarna tar upp striden. Den stora fruktansvärda inkräktaren omringas och medan en hund håller dess uppmärksamhet framåt, biter en annan i dess bakben. När björnen snurrar runt för att slå den bakom, angriper en annan dess bakben och så fortsätter det tills björnen drar bort. En annan tillfällig fiende är rävarna, vilka utgör ett hot vid lamningstid. Ett senare tillskott till de många rovdjuren är mängden vildhundar, vilka säkert är det värsta hotet mot fårhjorden idag. De är lika listiga som

vargen, men deras förtrogenhet med människor närvaro gör dem djärvare och så mycket farligare. Å andra sidan är de mycket lättare att besegra.

Trots riskerna och svårigheterna lever en Maremmano Abruzzese som fårväktare ett av de bästa liv en hund kan ha. Den är aldrig bunden, lever i en naturlig omgivning med en liten social grupp där den är respekterad och inga artificiella restriktioner begränsar dess levnadssätt.

Herdehund med kuperad öron i arbete

MAREMMANO ABRUZZESE

(Rasnamn i hemlandet:

Cane da pastore maremmano abruzzese)

Grupp 1

FCI-nummer 201

FCI-standard på engelska publicerad
2015-12-17. FCI-standard fastställd av
FCI General Committee 2015-11-13.

Översättning fastställd av SKKs
arbetsgrupp för standardfrågor
2016-06-22.

Ursprungsland/hemland

Italien

Användningsområde Herdehund, använd
främst som väktare av hjord och egendom.

FCI-klassifikation Grupp 1, sektion 1.

Helhetsintryck

Maremmano abruzzese skall vara en stor
hund, kraftigt byggd med rustikt utseende
och samtidigt en majestätisk och
karaktäristisk utstrålning.

Helhetsintrycket skall vara av en tung
hund med regelbundna proportioner, där
kroppen skall vara något längre än
mankhöjden. Den skall vara harmoniskt
byggd i förhållande till sin tyngd och
storlek med normala förhållanden mellan
alla sina delar.

Diskvalificerande fel:

- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Viktiga måttförhållanden

Huvudets längd skall vara 4/10 av
mankhöjden.

Nospartiet skall vara något kortare än
skallen.

Kroppens längd skall överstiga
mankhöjden med 1/18.

Bröstkorgens djup är obetydligt mindre än
halva mankhöjden

Kommentarer:

Det är speciellt viktigt att hanhunden ger intryck av att vara kraftigt byggd med en tung muskulös kropp. Fel är luftiga, tunna hundar liksom tjocka. Hänsyn bör här tagas till åldern då rasen har en sen mognad och inte är fysiskt mogen förrän vid 3-4 år.

Rustikt uttryck;

får oftast endast hundar i god pälskondition. Speciellt hundar som tillbringar mycket tid utomhus får den för rasen typiskt kraftiga manen, samt mycket päls på benen, vilket gör att hunden ser betydligt kraftigare ut och även känns mycket kraftigare.

Huvudets längd;

På en hund med en mankhöjd av 68 cm är huvudet drygt 27 cm innebär detta ett relativt stort och kraftfullt huvud. Nosens längd är alltså något mindre än skallens, vilket påverkar huvudets kilform. Nosen ska dock vara kraftig.

Bröstkorgens djup;

Bör vara sådan att den når armbågen.

Hund med utmärkt helhet

Välformat huvud och i övrigt en utmärkt hund

Uppförande/karaktär

Hundens huvudsakliga funktion är att vakta och försvara hjord och egendom.

Hunden utför sitt arbete med skarpsynthet och också med tillgivenhet mot sin ägare och dennes omgivning.

Diskvalificerande fel:

- Aggressiv eller extremt skygg.

Huvud

Huvudet skall vara stort, plant, konformat och påminna om isbjörnens huvud

Allvarliga fel:

- Konvergerande axellinjer i skalle-nosrygg

Kommentarer:

Väktare av egendom

När en Maremmano Abruzzese används som väktare av egendom är socialiseringen under hundens uppväxt av allra största betydelse för att den skall fungera i vårt samhälle. Att få gå lös på gårdsplanen skapar en harmonisk hund som håller sig hemma, mestadels liggande så att han kan se vad som försegår eller strövande runt uthusen och han lär sig snart vilka som har tillträde såsom post, renhållning, vänner och bekanta. Främmande mottages med ett kraftigt skall och man ställer sig gärna i vägen för t.ex. en bil när den kommer upp på uppfarten och behåller en avvaktande hållning till ägaren säger att det är ok. När främmande personer har introducerats och hunden uppfattar att allt är som det ska, tappar han för tillfället vidare intresse och återgår till att vilande fortsätta sin dåsiga tillvaro.

Stolta och självständiga karaktär

Denna gör att den tillbedjande underkastelsen som vallhunden har, är direkt emot fårväktarens karaktär och därav sker lydsträningen på ett annorlunda sätt. På grund av denna speciella karaktär får man en sävligare följsamhet såväl i lydsträningen som i utställningsringen.

Domarna bör ha förståelse för rasens karaktär och närma sig hunden på ett vänligt sätt.

Storleken bestäms av längden som skall vara 4/10 av mankhöjden samt av skallens bredd.

Ett **konformigt** huvud erhålls om nospartiet bas är bred.

Ett huvud som **påminner om en isbjörn** erhålls om nospartiet är kraftigt, stopet lite accentuerat och skallen svagt välvd, samt om manen börjar tidigt på kinderna och på hjässan. Dessutom måste då öronen och ögonen vara små och välformade.

Ett korrekt huvud har likheten av en trubbig kil sedd ovanifrån och från sidan.

**Arbete under
vinterförhållande**

Magnifikt huvud

Skallparti

Skalle

Skallpartiet skall vara mycket brett med svagt välvda sidor. Även från sidan sett skall det vara konvext. Sedd i profil uppvisar skallens övre längsgående plan en svag divergens mot nosryggens övre plan, vilket gör huvudets profil svagt konvex. Ögonbrynsbågarna skall vara måttligt framträdande. Pannfåran skall vara föga markerad, nackknölen endast knappt skönjbar.

Stop

Stopet skall vara obetydligt markerat och vinkeln mellan pannan och nosryggen alltid mycket öppen.

Kommentarer:

Skallen är sedd framifrån eller i profil något välvd och avsmalnar mot nospartiet. Den är något längre än nospartiet och nästan så bred mellan kindbenen som den är lång. Runda bollaktiga skallar är liksom helt platta felaktiga.

Skallens bredd ger också brett mellan ögonen.

Den kraftiga manen skall börja på toppen av skallen och på så sätt dölja nackknölen. Dessutom startar manen på de rundande kinderna. Båda dessa saker ger distinktion och äkthet till ett exemplar av rasen.

Måttligt framträdande ögonbryn liksom måttligt markerad pannfåra förstärker intrycket av ett plant huvud.

Det mycket lätt markerade stopet ger huvudet dess prägel och intryck av planhet.

Kraftig skalle, bra bredd mellan ögon, man som börjar på hjässan.

Fel: avsaknad av stop är fel liksom ett tydligt markerat stop.

*Ett utmärkt stop där
vinkeln panna-nosrygg är
öppen.*

Utmärkt skalle.

*Utmärkt
tikhuvud.*

Ansikte

Nostryffel

Nostryffeln skall vara tämligen stor och i linje med nosryggen. Den skall vara svart med stora vidöppna näsborrar samt fuktig. Sedd i profil skall nostryffeln inte nå framför läpparnas främre vertikallinjer.

Diskvalificerande fel:

- Nostryffel som är helt avpigmenterad

Nosparti

Nospartiet skall vara något kortare än skallen. Dess djup skall vara som halva dess längd. Nospartiets sidor är svagt välvda och avtar mot främre delen, dock med bibehållen trubbighet sett framifrån. Området under ögonen skall vara svagt utmejslat.

Diskvalificerande fel:

- Nosrygg som är avgjort konvex eller konkav

Kommentarer:

Nospartiet är en mycket viktig del av huvudet och ger huvudet dess rätta uttryck.

Längden bestäms av skallen och rätt förhållanden blir 5,5/10 skalle och 4,5/10 nosparti, alltså något kortare nos än skalle.

*Huvudet är format som en **trubbig kil**, både sett uppifrån och från sidan, vilket är ett viktigt kännetecken för rasen och ger harmoni och balans mellan skalle och nosparti.*

Felaktiga är snipiga nospartier.

Nospigmenteringen har varit ett problem för oss i Skandinavien och fortfarande finns det hundar som lider av "vinterpigment". Med nytt material från Italien förbättras detta stadigt. Typ skall gå före pigment.

*Välutvecklad nostryffel som
harmoniserar med nospartiet.*

Utmärkt nosparti.

Utmärkt nosparti.

Läppar

Sedda framifrån skall de övre läpparna där de möts bilda en svag kurva, vilket gör att de nätt och jämnt täcker tänderna och att mungiporna blir föga markerade. Följaktligen skall den undre sidolinjen utgöras bara av läpparna framtill – dess bakre del utgörs av underkäken och mungiporna. Läppränderna skall vara svartpigmenterade.

Käkar/Tänder

Käkarna skall vara kraftiga och normalt utvecklade. Framtänderna skall vara regelbundet placerade, av bra storlek och fulltaliga. Tänderna skall vara vita och kraftiga. Saxbett.

Diskvalificerande fel:

- Underbett.

Kinder

Kinderna skall vara måttligt markerade.

Ögon

Ögonen skall inte vara stora i förhållande till hundens storlek. Iris skall vara ockrabrun eller kastanjebrun. Ögonen skall vara snedställda och får varken vara utstående eller insjunkna. Uttrycket skall vara uppmärksam och medvetet. Ögonöppningarna skall vara mandelformade med svartpigmenterade ögonkanter.

Diskvalificerande fel:

- Ögon med måttlig eller ömsesidig pigmentförlust på ögonkanterna, blå ögon, skelögdhet.

Kommentarer:

*Eftersom nospartiet är ganska kraftigt har läpparnas **stramhet** stor betydelse för att man skall kunna bibehålla rätt uttryck.*

Vid mycket kraftigt hängande läppar förloras läpparnas svaga kurva under nostryffeln och den formas då till ett uppochnedvänt V, vilket är fullkomligt felaktigt.

I och med att standarden har ändrats nämns ej längre att tångbett accepteras, vilket bidrog till välutvecklade underkäkar. Tänderna ska vara fulltaliga.

*För att ge rätt uttryck är det viktigt att ögonen är satta **brett isär och är mandelformade**.*

*Man önskar någon **snedställdhet** och ögonlockskanterna skall vara **åttliggande** då detta är en arbetande hund som är ute dygnet runt och ej får ha problem med ögonlocksfickor som samlar skräp.*

Mörka ögon föredras då detta ger ett mildare uttryck. (vilket innebär att många herdar fördrar ljusa ögon som ger ett mer opålitligt uttryck).

Sedda framifrån skall de övre läpparna där de möts bilda en svag kurva. Vid mycket kraftigt hängande läppar förloras läpparnas svaga kurva under nostrifyeln och den formas då till ett uppochnervänt V, vilket är fullkomligt felaktigt.

Välformade ögon

Öron

Öronen skall vara ansatta mycket högt ovanför okbågen. De skall bäras hängande men vara mycket rörliga. Formen skall vara trekantig (V-formad), med smal spets och aldrig trubbig. Öronen skall vara små i förhållande till hundens storlek. Hos en medelstor hund bör inte örat vara längre än 12 cm. Öronansättningen skall vara måttligt bred.

Hals

Nacken skall vara måttligt välvd. Halsen skall alltid vara kortare än huvudet. Den skall vara grov, mycket muskulös, alltid utan löst halsskinn och täckt av lång, tjock päls som bildar krage, särskilt tydlig hos hanhundar.

Kropp

Kroppen skall vara solitt byggd

Överlinje

Överlinjen skall vara plan från manken till korset och därefter slutta något.

**Väl ansatta små
öron.**

Stark kropp

Manke

Manken skall vara något högre än rygglinjen med bredd mellan skulderbladen.

Rygg

Ryggen skall vara plan i profil. Längden skall vara ca 32 % av mankhöjden.

Ländparti

Länden i rygglinjens fortsättning skall vara svagt välvd med väl utvecklad muskulatur och bredd.

Kors

Korset skall vara brett, starkt och muskulöst. Dess lutning från höften till svansansättningen skall vara 20° mot horisontalplanet och öka till 30° eller mer varigenom korset definieras som sluttande.

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara rymlig och nå ända till armbågarna. Den skall vara djup och väl välvd på mitten. Bröstkorgen skall avta något nedåt men skall fortfarande medge en rymlig bröstbensregion. Dess djup bör motsvara halva mankhöjden. Revbenen skall vara rundade och snedställda med gott om utrymme för lungorna. Utrymmet mellan revbenen skall vara brett och de falska revbenen långa, sneda och väl öppna.

Kommentarer:

*Det bör poängteras att korset skall vara **sluttande** då man ofta ser alltför raka och korta kors med tillhörande hög svansansättning.*

En korrekt bröstkorg skall vara normalt väl välvd samt nå till armbågen. Tunnförmig eller flat bröstkorg är fel.

Utmärkt rygglinje

Övertung hund

Underlinje och buk

Underlinjen karaktäriseras av en långt bröstben och skall vara svagt uppdragen mot buken.

Svans

Svansen skall vara lågt ansatt, beroende på korssets lutning, hängande och nå nedanför hasleden. Den skall bäras hängande i vila, men när hunden är i rörelse i nivå med rygglinjen med en ganska kraftigt böjd spets. Svansen skall vara väl bepälsad med tät päls utan fransar.

Allvarliga fel:

- Svans som är burens rullad över ryggen

Diskvalificerande fel:

- Kort svans eller stubbsvans – medfödd eller kuperad.

Extremiteter

Framställ

Helhet: Frambenen skall vara raka och normalt ställda, sedda framifrån såväl som från sidan. Framstället skall vara proportionerligt till kroppen och de olika delarna skall också sinsemellan vara proportionerliga.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara långa och sluttande med kraftiga muskler. De skall tillåta mycket fria rörelser. Skuldrans längd skall vara ca 1/4 av mankhöjden. Dess vinkel skall vara 50°–60° mot horisontalplanet.

Kommentarer:

Den perfekta svansen är **lågt** ansatt och når **förbi** hasen. Det är få svansar som gör det idag, men minimikravet är att den åtminstone skall nå **ned till** hasen.

När hunden är i rörelse och avslappnad bärs fortfarande svansen **hängande** ner.

En alert hund håller svansen i **rygglinjen** med spetsen pekandes uppåt.

OBS! längst ut på svansen kan man få se en skarp böj. Är eftertraktad och vi kallar den för "herdekroken". Inom Pyreneer kallas den för "franska kroken". Bör alltså ej rendera kvalitetnedsättning.

Väl pälsade framben får endast hundar som tillbringar mycket tid utomhus. Det är då lätt att förvilla sig att tro att benstommen är grövre än vad den egentligen är.

Svansen väl ansatt med bra längd

*Utmärkta
extremiteter.*

Överarm

Överarmarna skall ligga väl an mot kroppen i sina övre två tredjedelar. De skall ha kraftiga muskler och vinkeln skall variera mellan 55° och 60° mot horisontalplanet. Längden skall vara ca 30 % av mankhöjden. Placeringen skall vara nästan parallell med kroppens mittlinje. Vinkeln skulderblad–överarm skall variera mellan 105° och 120°.

Armbåge

Armbågarna skall vara normalt åtliggande mot bröstkorgen, täckta av mjukt, löst skinn. De skall vara parallella med kroppens mittlinje. Armbågsknölarne skall vara i linje med skulderbladens bakre vinkel. Vinkeln överarmsben–strålben skall variera mellan 145° och 150°.

Underarm

Frambenen skall vara raka och lodräta med kraftig benstomme. Underarmens längd skall vara obetydligt större än överarmens.

Handlov

Handlovarna skall bilda en förlängning av underarmarna. De skall vara starka, torra, släta och av god tjocklek med väl framträdande ärtben.

Mellanhand

Mellanhänderna skall varken vara för korta eller för långa. Mellanhänderna skall vara strama, med minimalt underhudsfett och från sidan sett vara svagt vinklade.

Framtassar

Framtassarna skall vara stora, svagt rundade med väl slutna tår samt täckta av kort och tät päls. Klorna skall helst vara svartpigmenterade, men brunaktigt pigment tolereras.

Kommentarer:

Det är viktigt att överarmen är väl sluten till bålen så att armbågen ligger tätt.

Armbågen når till bröstkorgens nedre del som därmed är något mindre än halva mankhöjden.

Kraftig benstomme är inte detsamma som väl pälsad. En hund som tillbringar nätterna ute och är väl pälsad, förvillar lätt domaren vad gäller benstommen.

Utmärkt typ med utmärkt fram och bakställ

Bakställ:

Helhet: Bakbenen skall vara normalt ställda från sidan sett och parallellt ställda bakifrån sett. De skall vara proportionerliga mot kroppen och de olika delarna skall vara i harmoni med varandra.

Lår

Låren skall vara något snedställda, långa, breda, täckta av framträdande muskler och i bakkanterna lätt konvexa. Vinkeln kors-lårben skall vara ca 100°.

Knäled

Knälederna skall varken vara inåt- eller utåtvridna. Vinkeln lårben- underben skall inte vara överdriven.

Underben

Underbenets längd skall vara något mindre än lårets. Dess vinkel skall vara ca 60° mot horisontalplanet. Benstommen skall vara kraftig och muskulaturen stram med väl markerad hassena.

Has/hasled

Hasorna skall vara mycket kraftiga och breda. Vinkeln skall variera mellan 140° och 150°.

Mellanfot

Mellanfötterna skall vara kraftiga, strama och breda. De skall varken vara för korta eller för långa. Sporrar skall inte finnas.

Borttagning av sporrar utan veterinärmedicinska skäl är förbjuden i Sverige.

Baktassar

Baktassarna skall vara stora, inte så rundade som framtassarna, ha väl slutna tår samt vara täckta av kort och tät päls. De skall vara mer ovala än framtassarna. Klorna skall helst vara svartpigmenterade, men brunaktigt pigment tolereras.

Kommentarer:

Man skall kunna känna väl utvecklade muskler på låren.

Den ideala knävinkeln sägs vara 110 gr, med de flesta raser inom 110 -130 gr. Detta gör att vår hundras visar på en något rakare knävinkel.

Bra bakställ kors och svans.

Rörelser

Steget skall vara långt och travet utsträckt.

Fel:

- Upprepad passgång.

Allvarliga fel:

- Ihållande passgång

Hud

Huden skall vara stramt åtliggande på kroppens alla delar. Den skall vara tämligen tjock.

Blinkhinnorna och trampdynorna skall vara svarta.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen skall vara mycket riklig, lång och väl åtliggande mot kroppen. Till sin struktur skall pälsen kännas tämligen grov vid beröring, nästan som tagel. En lätt vågighet tolereras. Pälsen skall bilda en riklig krage runt halsen och måttliga behäng på benens baksidor. Pälsen skall vara kort på nosen, skallen, öronen och på benens framsidor. Päslängden på kroppen skall uppgå till 8 cm. Underullen är bara riklig vintertid.

Diskvalificerande fel:

- Päls som är lockig.

Färg

Enfärgat vitt. Skuggningar i elfenben, svagt orange eller citron tolereras, förutsatt att det är begränsat.

Diskvalificerande fel:

- Enfärgat isabella eller elfenben eller skarpt avgränsade fläckar i de färgerna; svarta skiftningar.
- Isabellafärg, isabella- eller elfenbensfärgade fläckar med skarpa avgränsningar, skiftning i svart färg.

Kommentarer:

Fastän rörelserna ska vara **långa och fria** är de på samma gång **avslappnade och lediga**. Medan trav är den normala rörelsen har rasen en naturlig tendens till passgång, vilket den ofta gör i arbete med fåren.

Huvudet hålls relativt lågt under gång och i trav följer hals och rygglinje samma horisontella plan. Svansen bärs ej över rygglinjen.

Pälsstrukturen är **mycket viktig**. Pälsen skall kännas sträv, nästan påminna om hästhår. Om man ser på pälsen i solsken glänser hårtopparna som de vore små glasstavar, detta ger rätt skydd mot smuts även om inte hunden tvättas på långa tider.

En päls som är rak och följer kroppens kontur skall föredras före en lätt vågig päls, om inte den senares struktur är bättre.

Till sin struktur skall pälsen kännas något sträv vid beröring, ungefär som tagel.

Med vitt menas **ej** kritvitt. Den rätta vitfärgen går mer åt vitaktig fårull. Ju vitare päls desto mjukare tenderar den att bli och detta är ej önskvärt, ty pälsstrukturen skall vara sträv för att kunna ge rätt skydd mot väder och vind.

Det är viktigt att **strävheten kommer före vitheten**.

Skuggningar är acceptabla om det inte är för djupa i färgen, även om de sträcker sig över ryggen på hunden. Finns oftast vid öronen.

Utmärkt rygg och svans

Storlek/vikt

Mankhöjd Hanhund: 65 - 73 cm

Tik: 60 - 68 cm

Vikt Hanhund: 35 - 45 kg

Tik: 30 - 40 kg

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

- Upprepad passgång

Allvarliga fel

- Konvergerande axellinjer i skalle-nosrygg
- Svans som är buren rullad över ryggen
- Ihållande passgång
- Mankhöjd över eller under de i standarden angivna måtten

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.
- Nostryffel som är helt avpigmenterad.
- Nosrygg som är avgjort konvex eller konkav.
- Ögon med måttlig eller ömsesidig pigmentförlust på ögonkanterna, blå ögon, skelögdhet.
- Underbett
- Kort svans eller stubbsvans - medfödd eller kuperad.
- Päls som är lockig.
- Enfärgat isabella eller elfenben eller skarpt avgränsade fläckar i de färgerna; skiftning i svart färg.
- Isabellafärg isabella- eller elfenbensfärgare fläckar med skarpa avgränsningar, skiftning i svart färg.

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Kommentarer:

Fyra viktiga punkter som karakteriserar en Maremmano Abruzzese

- Stop
- Öronansättning
- Mandelformade ögon
- Kraftigt nosparti

www.maremmano-abruzzese.nu